

Από τη συγγραφέα του βιβλίου *Το τελευταίο σπίτι της οδού Νίντλες*

CATRIONA WARD

ΣΑΝΤΑΙΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:
ΜΑΡΙΑ ΣΠΑΘΗ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Αστυνομικό

Πρώτη έκδοση Μάρτιος 2024

Τίτλος πρωτοτύπου *Catriona Ward, Sundial, Viper, 2022*

Επιμέλεια – Διόρθωση τυπογραφικών δοκιμών Ηρακλής Καρελίδης
Σχεδιασμός εξωφύλλου Ρεντουάν Αμζλάν

© 2022, Catriona Ward

© 2023, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

ISBN 978-618-03-3900-0

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83900

Κ.Ε.Π. 5905, Κ.Π. 19496

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε μέσο ή τρόπο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562

metaixmio.gr · metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση

Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

● Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα

τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

● Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα

τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

Catriona Ward

Σαντιάιαή

Μετάφραση

Μαρία Σπαθή

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

Ρομπ

Η ανεμοβλογιά επιβεβαιώνει τις υποψίες μου – ο άντρας μου έχει πάλι γκόμενα.

Ανακαλύπτω την πρώτη φουσκάλα στην Άννι το πρωί πριν από το πάρτι των Γκούντγουιν. Είναι στο μπάνιο, και από το παράθυρο φαίνεται ο γαλάζιος χειμωνιάτικος ουρανός. Τα γυμνά κλαριά του πλάτανου απλώνουν τη σκιά τους στα λευκά πλακάκια. Η Άννι κάθεται σταυροπόδι μες στο χλιαρό νερό. Τα χείλια της κινούνται καθώς μουρμουρίζει κάποιο μυστικό τραγούδι που προορίζεται μόνο για τα πλαστικά ζωάκια που τραμπαλίζονται στο νερό γύρω της. Αρνείται να μπει στην μπανιέρα αν το νερό είναι πιο ζεστό από το αίμα. Δεν της αρέσουν τα αλμυρά, τα γλυκά ή τα ξινά, και τα αγαπημένα της παραμύθια είναι αυτά όπου δεν συμβαίνει τίποτα. Είναι επιφυλακτική με τα άκρα. Είναι η εύθραυστη δεύτερη κορούλα μου, ανησυχώ για την υγεία της με τρόπο διαφορετικό απ' ό,τι για την Κάλι. Η Άννι είναι μικρόσωμη για τα εννιά της χρόνια και ο κόσμος συχνά την περνάει για πιο μικρή. Η έννοια μου για την Κάλι είναι αλλιώςίτικη.

Το πάρτι του Ιανουαρίου αποτελεί παράδοση των Γκούντγουιν. Το αποκαλούν το «αντίδοτο στη χειμωνιάτικη μελαγχολία». Είναι μια πρόσχαρη οικογένεια που μένει στο διπλανό σπίτι από τα αριστερά. Τα δύο έξυπνα αγόρια τους, ο Σαμ και ο Νείθαν, είναι σχεδόν στην ηλικία της Κάλι. Έχουν ενδιαφέ-

ρουσες παρέες και καλό γούστο στο φαγητό, το κρασί και την τέχνη. Το πάρτι τους είναι το μοναδικό γεγονός για το οποίο ανυπομονούμε οικογενειακώς. Στους Γκούντγουιν περνάμε πάντα υπέροχα.

Η Άννι σκύβει και ψιθυρίζει κάτι στο πλαστικό παπάκι που κρατάει στην αγκαλιά της. Στη θέα της ευαίσθητης ραχοκοκαλιάς της, των μαλλιών της που σαν μαύρες πινελιές κολλάνε στον λαιμό της, μου ανεβαίνει ένας κόμπος στον λαιμό. Δεν ξέρω πώς το βιώνουν οι άλλοι, αλλά για μένα πολλές φορές η αγάπη και η ναυτία δεν έχουν καμία διαφορά.

«Πάνω τα χέρια» λέω. Η Άννι υπακούει, και τότε το βλέπω: ένα κόκκινο σημάδι στο μπράτσο της. Το αναγνωρίζω αμέσως. Ακουμπάω το μέτωπό της, την πλάτη της. Ζεστά και τα δύο, υπερβολικά ζεστά.

Η Άννι ξύνει το εξάνθημα. Πιάνω το χέρι της και το κλείνω στο δικό μου. «Σταμάτα» της λέω απαλά. «Το ξύσιμο θα το κάνει χειρότερα, μικρό μου παντζαράκι».

Διαμαρτύρεται αδύναμα. «Δεν είμαι παντζάρι» λέει.

«Κουνουπίδι τότε».

«Όχι!»

«Γογγύλι;»

«Μαμά, όχι!» Αλλά σταματάει να ξύνεται. Είναι υπάκουο παιδί.

Πιάνω τον εαυτό μου να ξύνω κι εγώ το μπράτσο μου για συμπαράσταση. Μερικές φορές μπερδεύω τα σώματα των παιδιών μου με το δικό μου.

Βάζω την Άννι για ύπνο και πηγαίνω στο ντουλάπι του μπάνιου. Τα γεμάτα ράφια του μαρτυρούν μια δραστήρια οικογένεια με δύο παιδιά. Κάνω στην άκρη ένα παλιό σιρόπι για τον βήχα, ξυραφάκια μιας χρήσης, ένα ψαλιδάκι νυχιών, τα φάρμακα του

Έρβιν για τον διαβήτη, τα αντισυλληπτικά μου, μια αχρησιμοποίητη συσκευή καθαρισμού δοντιών, παυσίπονα, ένα σπασμένο κουτάκι με πούδρα. Πρέπει να τα ξεκαθαρίσω όταν βρω λίγο χρόνο. Πίσω πίσω βρίσκω αυτό που φάχνω: ένα γεμάτο μπουκάλι καλαμίνια. Το καπάκι του έχει κολλήσει, αλλά κατά τα άλλα είναι μια χαρά. Το είχα πάρει πριν από μερικούς μήνες για το έκζεμα της Κάλι.

Η Άννι έχει 38,6 και τα μάτια της είναι ακόμα πιο θολά απ' ό,τι συνήθως. Η αλήθεια είναι ότι θα έπρεπε να το είχα καταλάβει νωρίτερα. Η ενοχή διαπερνάει σαν σουβλιά όλο μου το σώμα. Η Άννι ξύνει το μπράτσο της.

«Μη, αγάπη μου» λέω. Παίρνω τα γάντια της από το συρτάρι, κολλητική ταινία από την εργαλειοθήκη του Έρβιν, και τα κολλάω στα μανίκια της πιτζάμας της. Της δίνω μια ασπιρίνη και την πασαλείβω με καλαμίνια.

«Ρομπ» φωνάζει ο Έρβιν από κάτω. Ακούγεται αγουροξυπνημένος. «Η βρόμη είναι έτοιμη». Καθαρίζει τον λαιμό του, βήχει. «Έχει και καφέ» προσθέτει. Κάθομαι δίπλα στην Άννι και για μια στιγμή παραδίδομαι στην εξάντληση. Η παρουσία της μικρής μου κόρης πάντα με βοηθάει να χαλαρώνω και να σκέφτομαι καλύτερα. Πάει πολύς καιρός τώρα που το παίζουμε αυτό το παιχνίδι με τον Έρβιν.

Οργανώνω τις σκέψεις μου. Μετά κατεβαίνω να ανακοινώσω τα νέα.

Στην κουζίνα, η Κάλι μιλάει δυνατά και έντονα. «Και τον έπιασαν» λέει «από την κάμερα στο βενζινάδικο. Από εκεί αγόρασε τοτσιμέντο».

«Πού το άκουσες αυτό, αγάπη μου;» λέει ο Έρβιν, προσπαθώντας να συγκρατήσει τα νεύρα του. Σχεδόν τον λυπάμαι. Η Κάλι απολαμβάνει να μιλάει για φόνους στο πρωινό. «Τι διαβάξεις;»

«Διάφορα» λέει η Κάλι. «Δεξιά κι αριστερά. Η γυναίκα απαλλάχτηκε από τις κατηγορίες. Δεν είναι εύκολο να το αποδείξεις. Του έκαναν ένεση με αέρα, σκέτο αέρα! Προκαλεί πνευμονική εμβολή. Συμβολή; Όχι, εμβολή».

Πλησιάζω τον Έρβιν δίπλα στην καφετιέρα. «Η Άννι έχει ανεμοβλογιά» λέω απαλά. «Δεν μπορώ να καταλάβω πώς είναι δυνατόν. Πού το κόλλησε; Και έχει κάνει και το εμβόλιο».

«Δεν προστατεύουν εκατό τοις εκατό». Τα μάτια του Έρβιν λάμπουν σαν μυστικά, χωμένα όπως είναι βαθιά σε μαύρους κύκλους. Η χθεσινή νύχτα ήταν άσχημη.

«Και, βέβαια, εμείς θα είμαστε στο άτυχο ποσοστό» λέω.

Χαμογελάει με το ζόρι και γεμίζει το μπολάκι της Κάλι με βρόμη. Στο εσωτερικό του, κάτω από το χείλος και ακριβώς πάνω από τις νιφάδες, φαίνονται σχεδιασμένα ελαφάκια να χοροπηδούν. Προσθέτει τέσσερα κομμάτια φράουλα και αρχίζει να χύνει αποπάνω το γλυκερό σιρόπι που αρέσει στην Κάλι. Ακουμπάω προειδοποιητικά το χέρι μου στον ώμο του. Όχι τόσο πολύ. Το σώμα της Κάλι φαίνεται πως αρνείται να της πει τότε έχει χορτάσει. Αν δεν την ελέγχει κανείς, θα φάει μέχρι να την πιάσει η κοιλιά της, μέχρι να κάνει εμετό. Δεν μπορώ να διαχειριστώ δύο άρρωστα παιδιά σήμερα.

Ο Έρβιν με αγνοεί σαν άλογο που διώχνει μια ενοχλητική μύγα και συνεχίζει να χύνει σιρόπι. Του Έρβιν του αρέσουν τα γλυκά αλλά δεν κάνει να φάει. Μπουκώνει την κόρη του με τα φαγητά που θα ήθελε να φάει ο ίδιος. Αλλά δεν ξενυχτάει αυτός μαζί της τα βράδια.

Η Κάλι κάθεται στο τραπέζι και μας παρακολουθεί. Με είδε που προσπάθησα να τον εμποδίσω να της βάλει πολύ σιρόπι, είμαι σίγουρη. Με κατακλύζει η ανησυχία. Ποτέ δεν ξέρω τι σκέφτεται η Κάλι.

«Η καχομοίρα η Άννι» λέει ενώ τρώει τα νύχια της. «Στε-

ναχωρημένη φατσούλα». Αυτή είναι μια καινούργια συνήθεια, να μιλάει σαν τις εικονίτσες που στέλνεις στα μηνύματα. Τη μια μου φαίνεται εξοργιστικό και την άλλη διασκεδαστικό.

Ο Έρβιν βάζει το μπολ με τη βρόμη μπροστά στην Κάλι. Είναι μεγαλόσωμη για την ηλικία της, με χρυσαφένιο δέρμα και πλατύ, γωνιώδες πρόσωπο με έντονα πράσινα μάτια. Όταν μιλάει, η φωνή της βγαίνει τσιριχτή και ζορισμένη, λες και κάποιος την πιέζει σαν ακορντεόν.

«Η μαμά μπορεί να μείνει να φροντίσει την Άννι» λέει η Κάλι. «Μπαμπά, εμείς θα πάμε στους Γκούντγουιν μόνοι μας». Παίρνει λίγη βρόμη με το δάχτυλό της και το βάζει στο στόμα της χωρίς να πάρει τα μάτια της αποπάνω μου. «Θα βάλουμε τα καλά μας, θα πιούμε τα κρασάκια μας». Ο Έρβιν και η Κάλι είναι μια κλίκα οι δυο τους.

Ο Έρβιν με κοιτάζει με σηκωμένο το ένα φρύδι. Έτσι με κοίταζε στο μπαρ όταν πρωτογνωριστήκαμε. Παλιά, αυτό το βλέμμα μου έφερε ταχυπαλμία. Η οικειότητά του. Η σιωπηλή του ερώτηση, που μόνο εγώ μπορώ να απαντήσω.

«Πάρε κουτάλι, σε παρακαλώ» λέω στην Κάλι. «Όχι, αγάπη μου, λυπάμαι. Πρέπει να μείνουμε όλοι σπίτι. Η ανεμοβλογιά μεταφέρεται και με τα ρούχα. Θα είναι πολλά μικρά παιδάκια στο πάρτι, δεν θέλουμε να ρισκάρουμε να κολλήσουν».

«Ρομπ» λέει ο Έρβιν. «Άσ' τη να πάει».

Ο Έρβιν θέλει να ντυθεί τη γιορτινή περσόνα του, να είναι ο όμορφος επιστήμονας καθηγητής, να σηκώσει το φρύδι του σε ανθρώπους που δεν το έχουν δει εκατό φορές. Κυρίως, θέλει να βρεθεί μες στο πλήθος μαζί της, να ανταλλάσσουν κλεφτές ματιές από μακριά ενώ μιλάνε με άλλους, οι παλάμες τους να αφήνουν το ιδρωμένο τους αποτύπωμα στα ποτήρια, ο πόθος τους να τεντώνεται απ' άκρη σ' άκρη στο δωμάτιο σαν χρυσό νήμα. Το έχω δει το έργο και σίγουρα θα το ξαναδώ.

«Θέλω να δω τον Νείθαν και τον Σαμ» λέει η Κάλι.

«Τους βλέπεις όποτε θέλεις» λέω. «Δίπλα είναι».

«Δεν θα τους δω αν σπάσω τα πλευρά μου» λέει η Κάλι.

«Αν κολλήσω ηπατίτιδα. Αν πιω χλωρίνη και πεθάνω».

«Κάλι, σε παρακαλώ. Θα είναι μωρά, έγκυες, μεγάλοι άνθρωποι. Μπορεί και ανεμβολίαστα παιδιά. Θέλεις να φέρεις την ευθύνη αν αρρωστήσουν; Το εννοώ. Θα μείνουμε σπίτι. Ξέρω πολύ καλά πόσο γρήγορα μεταδίδονται αυτά τα πράγματα. Ένας μαθητής μου στην τετάρτη έχει γρίπη, και μέσα σε μια βδομάδα έχει αρρωστήσει όλη η τάξη».

Η κραυγή της Κάλι ξεκινάει από χαμηλά στην κοιλιά της, σαν το γρύλισμα μιας μεγάλης γάτας. Μετά ανεβάζει ένταση και γίνεται εκκωφαντική, σαν να εκτοξεύεται πύραυλος. Είναι τόσο δυνατή, που αισθάνομαι σαν να έχω φάει μπουνιά, σαν να βλέπω γύρω μου αστεράκια. Ο Έρβιν σκύβει προς το μέρος της και της ψιθυρίζει στο αυτί. Η Κάλι τσιρίζει όλο και πιο δυνατά. Τα μάτια μου συναντούν το βλέμμα του Έρβιν. Στρέφω την άκρη των χειλιών μου προς τα πάνω, μια υποψία χαμόγελου. Πήγαινε μου ξανά κόντρα, μοιάζει να του λέει. Σε προκαλώ. Πες στην Κάλι ότι μπορείτε να πάτε στο πάρτι.

Χαμηλώνει το βλέμμα και χαϊδεύει τον ώμο της Κάλι, μουρμουρίζοντας κάτι για τηγανίτες. Οι κραυγές της σταματούν και αντικαθίστανται από ένα χαχανητό. Με κοιτάζουν και οι δύο με το ίδιο παιχιδιάρικο χαμόγελο στο στόμα. Έχουν τα ίδια χείλια. Και μου ανεβάνει το αίμα στο κεφάλι, αν και ξέρω ότι δεν θα 'πρεπε.

«Αυτό ήταν!» φωνάζω. «Πήγαινε να καθαρίσεις το δωμάτιό σου. Άλλαξε και τα σεντόνια. Μπορεί έτσι να φύγει κι αυτή η περίεργη μυρωδιά αποκεί μέσα».

Η Κάλι καλύπτει το στόμα με την παλάμη της και σκάει στα γέλια. Ο Έρβιν σηκώνεται και αρχίζει να πλένει τα πιάτα, λες

και δεν φταίει σε τίποτα. Καρφώνω το βλέμμα μου στο πίσω μέρος του κεφαλιού του, στο κόκκινο σημείο όπου ο κουρέας τα πήρε υπερβολικά, και εύχομαι να μπορούσα να του πετάξω κάτι, όπως κάνει κι εκείνος. Εδώ όμως είμαι ανίσχυρη.

Παίρνω επάνω το μπολ με τη βρόμη που έχει παρατήσει η Κάλι. Το αλείφω στο εξάνθημα της Άννι για να τη δροσίσει. Ακουμπάει το ζεστό μαγουλάκι της στο χέρι μου, και αυτό βοηθάει κάπως.

Στέλνω μήνυμα στη Χάνα Γκούντγουιν. *Λυπάμαι! Η μικρή έχει ανεμοβλογιά. Καλύτερα να μείνουμε σπίτι. Στεναχωρημένη φατσούλα. Σβήνω το τελευταίο εκνευρισμένη. Κόλλησα κι εγώ τη συνήθεια της Κάλι. Καλά να περάσετε, ελάτε για ποτό στη βεράντα την επόμενη εβδομάδα. P.*

Το ξαναδιαβάζω με προσοχή και αντικαθιστώ το P με Ρομπ χ. Καλύτερα. Τώρα μοιάζει φυσιολογικό.

«Ωραία θα περάσουμε» λέω στον Έρβιν και στην Κάλι. «Οικογενειακά. Θα δούμε ταινίες, θα παίζουμε, θα φάμε κινέζικο...»

Υπάρχει έντονη διαφωνία ως προς το ποια ταινία να δούμε. Σε μια προσπάθεια συμβιβασμού, καταλήγουμε να βάλουμε μια που δεν τη θέλει κανείς, για έναν άντρα που τον ακολουθεί παντού ένα γιγαντιαίο κουνέλι το οποίο ίσως το φαντάζεται, ίσως και όχι. Ο Έρβιν κάθεται ανάμεσα σ' εμένα και στην Κάλι και μας έχει αγκαλιά. Ελέγχω την Άννι κάθε μισή ώρα. Λίγο μετά τις 11 το πρωί, αρχίζει η μουσική από δίπλα. Ακούγονται γέλια, έντονες κουβέντες γεμάτες ενθουσιασμό που γρήγορα εξελίσσονται σε τσιρίδες. Μια δυο φορές ακούγεται ο ήχος από γυαλί που σπάει. Ο Έρβιν δυναμώνει τον ήχο, αλλά η ταινία είναι τόσο χαζή, που δεν κρατάει το ενδιαφέρον κανενός.

«Θα πεταχτώ να πάρω βρόμη και καλαμίνα» λέει. Ξέρω τι

σημαίνει αυτό. Το βλέπω στο απειροελάχιστο, επαναλαμβανόμενο σφίξιμο των δοντιών του. Θα πάει στο μαγαζί, και στην επιστροφή, τι πιο φυσιολογικό από το να σταματήσει στο πάρτι για ένα ποτό; Μόνο ένα, φυσικά. Έτσι θα ξεκινήσει τουλάχιστον. Έχω θολώσει από τον θυμό. Μικρές μαύρες βούλες περνούν μπροστά από τα μάτια μου.

«Έχουμε βρόμη και καλαμίνια» λέω.

«Μπορεί να έχεις τον ιό, όπως είπε η μαμά» λέει σοβαρά η Κάλι. «Μπορεί να κολλήσεις κάποιο παιδάκι». Με πλημμυρίζει ένα κύμα αγάπης και ευγνωμοσύνης για εκείνη, αν και υποψιάζομαι ότι απλώς δεν θέλει να μείνει μόνη μαζί μου.

Δίπλα μου αισθάνομαι τον Έρβιν να τσιτώνει. Δεν μιλάει κανείς. Στην οθόνη, το φανταστικό κουνέλι ακολουθεί τον άντρα. Δίπλα, τους ήχους της τζαζ διακόπτουν φωνές χαράς.

«Αρκετά» λέω τελικά και κλείνω την τηλεόραση. Η εμπειρία μου έχει δείξει ότι αυτό ακριβώς είναι η οικογενειακή ζωή. Πάντα προσπαθείς να κάνεις αυτά που κάνουν οι οικογένειες στα περιοδικά ή στην τηλεόραση, μόνο και μόνο για να απογοητευτείς οικτρά.

Δεν είμαι και τόσο της τηλεόρασης. Την πρώτη φορά που είδα ταινία δράσης, κόντεψα να πεθάνω από την αγωνία, ή έτσι μου φάνηκε τουλάχιστον. Πλέον, δεν μπορώ να καταλάβω γιατί ο κόσμος κάθεται και βλέπει σαπουνόπερες ή μπαίνει στον κόπο να πάει σινεμά. Ούτε καν τις ειδήσεις δεν βλέπω ούτε εφημερίδες διαβάζω. Μου φτάνει η ζωή. Είναι τόσο έντονη και επίπονη.

Χρειάστηκαν μήνες από παρακάλια και εκβιασμούς για να κάμψω τις αντιστάσεις του Έρβιν, αλλά κέρδισα όλες τις μάχες, ολοκλήρωσα τις σπουδές μου, έπιασα δουλειά ως εκπαιδευτικός και επέστρεψα σε αυτή μετά τη γέννηση της Άννι. Ο Έρβιν πι-

στεύει πολύ στις παραδοσιακές αξίες. Αυτό που έκανε τη διαφορά ήταν ότι υπήρχε διαθέσιμη θέση στο σχολείο των παιδιών, και άρα θα μπορούσα να βρίσκομαι στο ίδιο κτίριο με αυτά όλη μέρα. Αυτό και το ότι χρειαζόμασταν τα χρήματα. Ο πατέρας του Έρβιν έχασε πολλά λεφτά στο κραχ.

Την αγαπώ τη δουλειά μου. Στο σχολείο, το παρατσούκλι μου είναι η γητεύτρα των παιδιών. Το λένε για πλάκα, αλλά είναι γεγονός ότι τους μαθητές μου τους μαγεύω. Υπό τη φροντίδα μου, τα συνεσταλμένα παιδιά ανθούν ντροπαλά. Όταν είμαι εκεί, τα υπερκινητικά και τα παλαβιάρικα γίνονται ήρεμα και πειθήνια. Μια μαθήτρια της τετάρτης, την οποία οι δάσκαλοι αποκαλούν και νεροχελώνα, γιατί έχει την τάση να δαγκώνει όταν βαριέται, μου γράφει παθιασμένες αναλύσεις για τα βιβλία της Μάγια Αγγέλου. Στο σπίτι οι δυνάμεις μου με εγκαταλείπουν.

Και το σπίτι μου το αγαπώ. Είναι ένα μικρό σπιτάκι αποικιοκρατικού στιλ, χτισμένο σ' ένα οικόπεδο 450 τ.μ. μιας καταπράσινης πλαγιάς. Η γυναίκα είναι που δίνει στο σπίτι την ενέργεια και το ύφος του, έτσι δεν λένε; Δεξιά κι αριστερά της εξώπορτας ορθώνονται δυο ολοζώντανες βελανιδιές. Στην πίσω αυλή υπάρχει μια ξύλινη βεράντα κάτω από τη σκιά των ψηλών σφενδάμων που δεσπόζουν σε όλο το δρομάκι. Μου πήρε τρία Σαββατοκύριακα να χτίσω τη βεράντα, σύμφωνα με το σχέδιο που βρήκα σε ένα βιβλίο που δανείστηκα από τη βιβλιοθήκη. Δεν ήταν και τόσο δύσκολο. Παρήγγειλα τα ξύλα και μετά τα συναρμολόγησα σαν παζλ. (Ένα από τα λιγιστά κοινά μας με την Κάλι είναι ότι και οι δύο αντλούμε τις περισσότερες γνώσεις μας για τη ζωή από βιβλία που δανειζόμαστε από τη βιβλιοθήκη.) Όπως και να 'χει, είναι υπέροχο να κάθεται εκεί το ηλιοβασίλεμα ή μια ζεστή μέρα, με τους σφενδάμους να γέρνουν πάνω από το γρασίδι. Αισθάνομαι λες και είμαι στην κορυφή

των δέντρων. Και καθαρίζεται και πολύ εύκολα. Ο σύλλογος της γειτονιάς δεν χρειάζεται ποτέ να μας πει να κουρέψουμε το γρασίδι ή να ρίξουμε λίπασμα στα δύο παρτέρια μας ή να σκουπίσουμε το πλακόστρωτο μονοπάτι που οδηγεί στριφογυριστά ως τη λευκή πόρτα της εισόδου. Τα διατηρώ όλα στην εντέλεια. Την αγαπώ την αυλή, για την απλότητα και την αυτάρκειά της. Είναι τόσο διαφορετικά εδώ από το μέρος όπου μεγάλωσα. Εκεί, όπου και να κοιτάζες, το μόνο που έβλεπες ήταν καυτή άμμος και βράχια. Λίγο καιρό μετά, όλη αυτή η απεραντοσύνη αρχίζει να μοιάζει με φυλακή.

Εδώ αισθάνομαι ασφαλής, ανάμεσα στις τακτικές σειρές των οικογενειακών σπιτιών. Πού και πού διακρίνεται κάποια απόπειρα διαφοροποίησης. Σε μια αυλή υπάρχει μια μπανιέρα πουλιών ή ακόμα και μια μικρή πισίνα. Μια σανίδα είναι βαμμένη έντονο ροζ. Βιτρό παράθυρα, αλλιώςτικά πόμολα, άλλο είδος πέτρας στο μονοπάτι, μέχρι εκεί φτάνουν οι προσωπικές επιλογές. Έχουν σημασία όμως. Είναι τα σημάδια που αφήνουν οι άνθρωποι στον κόσμο.

Είπα ότι αισθάνομαι ασφαλής εδώ. Μάλλον εννοούσα ότι είναι ασφαλή τα παιδιά μου. Αυτά τα δύο δεν πάνε πάντα μαζί. Ίσως κάποια στιγμή όλοι πρέπει να διαλέξουμε μεταξύ των δύο. Καλύτερα να είμαστε μέλη μιας ομάδας, «οι Κάσεν», παρά ξεχωριστά άτομα. Έτσι δεν τραβάμε τόσο την προσοχή.

Ο Έρβιν μπαίνει στο γραφείο του και κλείνει την πόρτα. Η Κάλι βγάζει τις ξυλομπογιές της. Ποτέ δεν είχε πρόβλημα να απασχοληθεί μόνη της και ποτέ δεν χρειάστηκε να την πιέσω για να κάνει τα μαθήματά της. Εκεί που δεν το περιμένεις, ορισμένες αναπάντεχες πλευρές του χαρακτήρα της σε ανακουφίζουν. Κάθεται στο σαλόνι, στο γραφείο με το συρόμενο κάλυμμα, σκυμμένη πάνω από το χαρτί. Ακούγεται το σύρσιμο

της ξυλομπογιάς. Η Κάλι αρχίζει να σιγοτραγουδάει παράφωνα. Είναι ενοχλητικό και θέλω να της πω να φορέσει τα γυαλιά της, αλλά κρατιέμαι. Έχω μάθει από νωρίς ποια τακτική να εφαρμόζω. Διαλέγω τις μάχες μου.

Μέχρι τη μία το μεσημέρι, το εξάνθημα της Άννι έχει εξαπλωθεί. Σφίγγει τα γαντοφορεμένα χέρια της κάτω από το πιγούνι, τα μαύρα της μαλλιά πέφτουν στα μάγουλά της και κινούνται με την κάθε της ανάσα. Ελέγχω ότι η ταινία είναι καλά στερεωμένη στα γάντια και της απομακρύνω τα μαλλιά από το πρόσωπο.

«Έχει πολύ φως» μουρμουρίζει, κι έτσι τραβάω τις κουρτίνες και το δωμάτιο βυθίζεται στο θολό μισοσκοτάδο.

«Θέλεις να σου ανάψω το αστεράκι;» φιθυρίζω.

«Ναι» φιθυρίζει κι εκείνη χωρίς να ανοίξει τα μάτια της. Πλησιάζω το περβάζι και ανάβω το φωτάκι νυκτός. Η λάμπα έχει σχήμα αστεριού και ακτινοβολεί μες στο σκοτεινό δωμάτιο. Είναι απαλό ροζ, όπως το μαλλί της γριάς ή μια χλωμή παιώνια, το χρώμα που έχουν τα όνειρα των μικρών κοριτσιών. Πάντα έχω την αίσθηση ότι η Άννι είναι πιο ασφαλής όταν είναι αναμμένο το λαμπάκι. Είναι παράλογο, το ξέρω.

Σηκώνω το βλέμμα και βλέπω τον Έρβιν να στέκεται στο κατώφλι της πόρτας. Δεν τον είχα ακούσει να πλησιάζει. Πάντα είχε την ικανότητα να στέκεται εντελώς ακίνητος, λες και δεν αναπνέει καν. Είναι κάπως ανατριχιαστικό αυτό για ένα ζωντανό πλάσμα.

«Πώς είναι;»

«Κοιμάται.»

«Μην ξεσπάς στα παιδιά, Ρομπ» λέει. «Η Κάλι θέλει πολύ να πάει στο πάρτι. Άσ' την. Δεν μπορείς να την κρατήσεις μέσα επειδή είναι άρρωστη η Άννι.»

Η Άννι κινείται ελαφρά, ανοίγει το ένα της μάτι. «Νερό» λέει σιγανά.

«Ναι, αγάπη μου, η μανούλα θα σου φέρει... Κάνε άκρη» του λέω με σφιγμένα χείλια καθώς περνάω δίπλα του. «Εσύ φταις γι' αυτό».

Μου γυρνάει εξαγριωμένος την πλάτη και πάει στο μπάνιο να πάρει τα χάπια του για τον διαβήτη. Θα του πάρει λίγη ώρα να βρει τα φάρμακά του. Τα μετακίνησα στο πίσω μέρος του ντουλαπιού και τα έκρυφα πίσω από ένα παλιό σωληνάριο βαζελίνης. Μικροπροπέες, το αναγνωρίζω, αλλά ό,τι μπορεί ο καθένας.

Κάθε καβγάς ξεκινάει διαφορετικά, αλλά όλοι καταλήγουν το ίδιο, μ' εμάς να σφυρίζουμε σαν φίδια, καθώς εγώ γεμίζω το πλυντήριο πιάτων ή διπλώνω τα ρούχα και εκείνος διορθώνει γραπτά μαχαιρώνοντας με το στιλό του τον αέρα, προσεκτικοί και οι δύο μην ξυπνήσουμε τα παιδιά που κοιμούνται πάνω. Το κάνουμε εδώ και χρόνια. Τελικά πέφτουμε για ύπνο εξαντλημένοι, καταβεβλημένοι από το δηλητήριο που μας κατατρώνει.

Χθες το βράδυ αφορμή ήταν οι ηλεκτρικές μας οδοντόβουρτσες, που δεν ήταν φορτισμένες. Και οι δύο ήταν συνδεδεμένες στους φορτιστές, αλλά κάποιος είχε κατεβάσει την ασφάλεια του ρεύματος στο μπάνιο και η μπαταρία είχε αδειάσει. Η Κάλλι έχει την κακή συνήθεια να παίζει με τους διακόπτες.

Όλα άρχισαν με τις οδοντόβουρτσες, αλλά δεν αργήσαμε να περάσουμε στην Κάθριν, την τεχνικό εργαστηρίου. Ο Έρβιν δουλεύει μέχρι αργά. Δεν με πειράζει αυτό. Και η τεχνικός εργαστηρίου δουλεύει μέχρι αργά. Η Κέιτι, όπως την αποκαλεί, φοράει ένα άρωμα που λέγεται Σέντιεντ. Το ξέρω γιατί το μυρίζω σε όλα του τα κοστούμια. Η ντουλάπα του βρομοκοπάει από δαύτο.

Ψιθύριζα με σφιγμένες γροθιές. Τα μάτια μου έκαιγαν και ο τεράστιος κόμπος στον λαιμό μου μόλις που άφηνε τις γεμάτες χολή λέξεις να βγουν.

Ο Έρβιν άρχισε να μου κουνάει το δάχτυλο. Ποτέ δεν με αγγίζει, μόνο μου κουνάει το δάχτυλο. Τώρα, το είχε φέρει ένα εκατοστό από το πρόσωπό μου και το ανεβοκατέβαζε σαν κατήγορος όσο μιλούσε. «Εσύ το ήθελες αυτό» είπε. «Ήταν το μόνο πράγμα που ήθελες όταν γνωριστήκαμε. Και τώρα που το έχεις, μόνο να γκρινιάξεις ξέρεις».

Αυτό είναι το χάλι της ενήλικης ζωής, να έχετε μπλέξει και οι δύο τόσο άσχημα, και το γαϊτανάκι της ενοχής να είναι τόσο μπερδεμένο που δεν λύνεται με τίποτα.

Προσπαθώ να διαβάσω, όταν ακούω την Άννι από πάνω να ουρλιάζει. «Όχι» σπαράζει. «Όχι, όχι!» Ανοίγω την πόρτα. Τσακώνεται για κάτι με την Κάλι, το τραβάει η μία από τα χέρια της άλλης. Είναι το ροζ φωτάκι-αστεράκι. Η Άννι γέρνει πίσω το κεφάλι με τη θλίψη ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της. Η Κάλι είναι ανέκφραστη όπως πάντα, αλλά δαγκώνει το κάτω χείλος της. «Δώσ' το μου» λέει σκληρά. «Αλλιώς κάποιος θα πεθάνει».

«Σε μισώ, Κάλι» λέει η Άννι. «Κι ο Θεός σε μισεί». Ορμάει με γαντοφορεμένες γροθιές.

Τις χωρίζω με το ζόρι. Με κάποιο μαγικό τρόπο, το ροζ φωτάκι είναι άθικτο. Το παίρνω από τις ιδρωμένες παλάμες της Κάλι και το τοποθετώ στο περβάζι ώστε να μην το φτάνει. Ένας θεός ξέρει τι το θέλει.

«Μαμά» λέει η Κάλι «μην της το δώσεις!».

«Είναι κακιά!»

«Αν είναι δυνατόν» φωνάζω. «Ησυχία! Και οι δυο σας! Διαβάστε κανένα βιβλίο!»

Ο Έρβιν κάθεται στον πάγκο της κουζίνας με τα πόδια πάνω στην καρέκλα. Κρατιέμαι να μην του ορμήξω. Ξέρει ότι το σιχαίνομαι αυτό, τα βρόμικα πόδια του πάνω στις ωραίες μου καρέκλες.

Η κουζίνα μου είναι το αγαπημένο μου μέρος. Δυσκολεύτηκα πολύ να αποφασίσω τι ξύλο να βάλω στον πάγκο, και ποτέ δεν παραλείπω να τον περνάω ένα χέρι λάδι κάθε Κυριακή. Σχεδίασα το μοτίβο για τα πλακάκια στο πάτωμα, τις σπείρες από τερακότα με το απαλό γκρι-μπλε φινιρίσμα. Το ράφι πάνω από τον πάγκο το έφτιαξα κι αυτό μόνη μου, όπως τη βεράντα. Η ξυλουργική δεν είναι και τόσο δύσκολη αν της αφιερώσεις χρόνο. Κρέμασα τις χάλκινες κατσαρόλες με τη σειρά, από τη μικρότερη στη μεγαλύτερη.

Στο κέντρο του πάγκου είναι ένα μπολ με κάτι σαν αλεύρι. Σε περίοπτη θέση. «Τι είναι αυτό;» Πάω να πάρω μια ασπιρίνη από το ντουλάπι. Όχι για την Άννι, για μένα.

«Φτιάχνω γλυκό με αποξηραμένα φρούτα» λέει ο Έρβιν. Δεν μαγειρεύει, αλλά είναι πολύ περήφανος για τα κέικ και τα γλυκά του, κάτι ψωμένα, άνοστα αγγλικά πράγματα ψημένα στον ατμό. Τα θεωρεί αριστοκρατικά. «Ε, Ρομπ» λέει. «Για δοκίμασε και πες μου αν θέλει κι άλλες σταφίδες».

Όχι να το δοκιμάσω, ούτε να το βλέπω δεν θέλω, αλλά είπαμε, διαλέγω τις μάχες μου. Έτσι, παίρνω ένα κουτάλι ενώ σκέφτομαι με θλίψη την Άννι και την Κάλι. Παλιά ήταν πολύ καλές φίλες, έπαιζαν συνέχεια μαζί. Θα έλεγα ότι φταίει που η Κάλι περνάει δύσκολη φάση, αλλά η Κάλι πάντα περνάει δύσκολη φάση.

Βουτάω το κουτάλι στο μπολ χωρίς καν να δω τι έχει μέσα. Βάζω τις φωνές, δεν μπορώ να κρατηθώ, αν και ξέρω ότι αυτό ακριβώς θέλει.

Σκάει στα γέλια, δεν μπορεί να πάρει ανάσα. «Να 'βλεπες τη φάτσα σου!»

«Αυτό είναι απαίσιο». Η φωνή μου τρέμει. «Τι φρικτή φάρσα είναι αυτή;»

«Πρέπει να τα ζεστάνω» λέει υπομονετικά. «Θα πάω για φάρεμα με τον Τζον αύριο». Τώρα μου έρχεται η μυρωδιά από τα σκουλήκια, το οξύ, την αμμωνία, τη μούχλα. Ο Έρβιν φυλάει κάτι μεγάλα κουτιά με δολώματα στο ψυγείο του γκαράζ. Έπρεπε να το περιμένω ότι θα μου το φύλαγε που δεν τον άφησα να πάει στο πάρτι. Το μπολ αρχίζει να ζεσταίνεται και τα σκουλήκια κουνάνε νευρικά τα κεφάλια τους. Το σώμα τους είναι κόκκινο σαν αίμα.

Πιστεύω ότι ο καθένας έχει μια ιστορία που εξηγεί ακριβώς γιατί είναι ο άνθρωπος που είναι. Αυτή είναι η δική μου.

Η Κάλι ήταν δύο χρονών, δύσκολο παιδί, άργησε να μιλήσει και ήταν γεμάτη σιωπηρή οργή. Ακόμα και τότε, η έκφρασή της ήταν μονίμως βλοσυρή, εκτός απ' όταν κοίταζε τον πατέρα της. Τότε, ένα δειλό χαμόγελο απλωνόταν στο πρόσωπό της και συνειδητοποιούσα ότι δεν ήταν πάρα ένα μωράκι.

Ήταν και μανούλα στις αποδράσεις. Άνοιγε πόρτες, ντουλάπια, συρτάρια, χειριζόταν πόμολα και κλειδαριές, που κανονικά θα έπρεπε να ξεπερνούν τις δυνατότητες των μικροσκοπικών χεριών της.

Εκείνο το απόγευμα, ο Έρβιν θα επέστρεφε από ένα συνέδριο. Η Κάλι είχε μείνει ξάγρυπνη όλη νύχτα. Ποτέ μα ποτέ δεν κοιμόταν όταν έλειπε ο πατέρας της. Ήμουν εξαντλημένη. Η ατμόσφαιρα στο σπίτι ήταν βαριά και αποπνικτική, σαν τη διάθεσή μου. Την έβαλα στο καρεκλάκι της για να πάω στην τουαλέτα. Τ' ορκίζομαι, δεν έλειψα πάνω από τριάντα δευτερόλεπτα. Όταν επέστρεψα στο δωμάτιο, είχε σχεδόν βγει από το καρεκλάκι, είχε γείρει μέσα στον νεροχύτη και είχε χώσει το χέρι της μέχρι τον αγκώνα στον σκουπιδοφάγο. Το βλέμμα της ήταν αποφα-

σισμένο και με το άλλο χεράκι της πάσχιζε να φτάσει τον διακόπτη στον τοίχο.

Έτρεξα και την έσφιξα στην αγκαλιά μου. «Ποτέ, ποτέ μην το ξανακάνεις αυτό» φώναξα. Με κοίταξε με απορία και άνοιξε διάπλατα το στόμα της. Άρχισε να ουρλιάζει, οι φωνές της μου τρύπησαν το τύμπανο.

Μου πήρε ώρες να την καταφέρω να κοιμηθεί. Όλα γύρω μου ήταν θολά. Σωριάστηκα στον καναπέ και με πήρε ο ύπνος στο λεπτό.

Με ξύπνησε το χέρι του Έρβιν στο κεφάλι μου. Με κοίταζε από ψηλά με τα σκούρα μάτια του καρφωμένα πάνω μου.

«Η Κάλι μου έβγαλε την πίστη» είπα.

«Καλά είμαι, ευχαριστώ» είπε ειρωνικά. «Το συνέδριο πήγε πολύ καλά».

«Δεν το φανταζόμουν ότι θα ήταν έτσι. Δεν νομίζω ότι με συμπαθεί». Άκουσα την γκρίνια στη φωνή μου και σιχάθηκα τον εαυτό μου.

«Παιδί είναι. Μην είσαι υπερβολική». Ο τόνος της φωνής του είχε κάτι το διαφορετικό. Η καρδιά μου ράγισε. Πάλι τα ίδια. Όταν ο Έρβιν είναι στα μέλια με κάποια, υιοθετεί τον τρόπο που μιλάει εκείνη.

Σηκώθηκα και έσκυψα σαν να πήγαινα να τον φιλήσω. Η ανάσα του μύριζε ούισκι. «Υπήρχε καν συνέδριο;» ρώτησα, και η ευθύτητά μου εξέπληξε και μένα την ίδια.

Έπιασε μια τούφα από τα μαλλιά μου με τον δείκτη και τον αντίχειρά του και τα τράβηξε ώσπου τα μάτια μου γέμισαν δάκρυα. «Πήγαινε να δεις τι κάνει η κόρη σου» είπε. «Έλεος πια». Άφησε τα μαλλιά μου και σκούπισε τα χέρια του σαν να ξεφορτωνόταν κάτι βρόμικο.

Σηκώθηκα από τον καναπέ, αλλά δεν πήγα στην Κάλι. Ένα άγριο συναίσθημα έβραζε μέσα μου και απειλούσε να ξεχυθεί.

«Δεν μπορώ να συνεχίσω άλλο έτσι» είπα, έκπληκτη με το πόσο λογική ακουγόμουν. «Φεύγω. Δεν χρειάζεται να είμαστε παντρεμένοι. Έρβιν!» Έμοιαζε με μια στιγμή αποκάλυψης, σαν να με είχε χτυπήσει κεραυνός. Όταν όμως είδα το βλέμμα του, το έβαλα στα πόδια.

Μόλις ξεπέρασε την έκπληξή του, ο Έρβιν έτρεξε πίσω μου. Διέσχισα τρέχοντας όλο το σπίτι, μόλις που κρατιόμουν από τις κάσες. Καθώς έτρεχα, συνέβη κάτι τρομερό. Το σώμα μου θυμήθηκε αυτή την αίσθηση – το τρέξιμο, τον φόβο, τον κίνδυνο να με πλησιάζει. Οι αναμνήσεις όρμησαν από το πουθενά και με έπνιξαν. Θέλω να πιστεύω ότι αυτός είναι ο λόγος που έκανα ό,τι έκανα μετά. Άνοιξα την εξώπορτα. Ένιωσα το απογευματινό αεράκι σαν ανάσα ελευθερίας. Αλλά δεν έτρεξα μακριά. Περιμένα να με φτάσει ο Έρβιν, βγήκα στην είσοδο και έκλεισα την πόρτα πίσω μου, ακριβώς πάνω στο απλωμένο χέρι του. Μέχρι που άκουσα τον κρότο, πριν από την κραυγή πόνου που ακολούθησε. Γύρισα την πλάτη μου. Κανείς δεν μπορεί να με αναγκάσει να συνεχίσω άλλο έτσι, σκέφτηκα.

Διέσχισα την αυλή που έφτανε μέχρι τον δρόμο. Σκέτο χώμα ήταν, δεν είχαμε προλάβει να βάλουμε τίποτα. Τι θα κάνω; σκέφτηκα. Δεν είχα δουλειά, ούτε φίλους.

Με την άκρη του ματιού μου πρόσεξα κάτι στην άκρη του κήπου, στο πεζοδρόμιο. Νόμιζα ότι ήταν μαξιλάρι ή σκαμπό, που το είχαν παρατήσει εκεί για να το πάρει όποιος θέλει. Συμβαίνει μερικές φορές, ακόμα και σε καλές γειτονιές σαν τη δική μας. Όμως ήταν η Κάλι, οκλαδόν, σχεδόν μες στη μέση του δρόμου, με την γκρι πιτζάμα της με τους ροζ ελέφαντες.

Έτρεξα κοντά της παγωμένη από τον φόβο.

Με κοίταξε με τα μεγάλα μάτια της, που ήταν ακόμη πρησμένα από το κλάμα. «Χλωμό» είπε. Χάιδευε ένα καφέ, ξερό χόρτο που είχε φυτρώσει ανάμεσα στις πλάκες του τσιμέντου.

Στην άκρη του κρέμονταν τα απομεινάρια ενός λουλουδιού. Κάθισα δίπλα της και ξαφνικά αισθάνθηκα εξαντλημένη. «Συγγνώμη, μωρό μου» είπα. «Συγγνώμη». Εκείνη τη στιγμή ήξερα πως δεν επρόκειτο να φύγω. Δεν έφταιγε σε τίποτα εκείνη.

Την πήρα αγκαλιά. Για πρώτη φορά δεν αντιστάθηκε, αντίθετα ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο μου. Αργά αργά επιστρέψαμε στο σπίτι. Έβαλα την Κάλι πίσω στην κούνια της. «Θα σου φτιάξω έναν κήπο» της είπα και τη φίλησα στο κεφάλι. Μπορεί να μη με άφηγε να την αγαπήσω, μπορούσα όμως τουλάχιστον να τη φροντίσω.

Το χέρι του Έρβιν είχε μελανιάσει άσχημα, αλλά δεν είχε σπάσει, οπότε του έβαλα πάγο και καθίσαμε στον φθαρμένο πάγκο της κουζίνας, σιωπηλοί και εξουθενωμένοι στον απόηχο του καβγά. Κάτι πρέπει να κάνω με αυτό το δωμάτιο, σκέφτηκα. Ήταν πολύ άδειο, και τα λιγοστά έπιπλα ήταν φτηνιάρικα. Ο λινοτάπητας είχε ρωγμές και η βρύση έσταζε. Φαντάστηκα καλής ποιότητας χάλκινα σκεύη να κρέμονται σε ράγες, γλαστράκια με μυρωδικά στο περβάζι, ίσως ακόμα και ένα ράφι με μπαχαρικά.

«Τέρμα η δουλειά μέχρι αργά» είπα στον Έρβιν. Δεν εννοούσα να μη δουλεύει μέχρι αργά, εννοούσα να μην έρχεται σπίτι το πρωί και να ακούω άλλες γυναίκες στη φωνή του. «Σύμφωνοι;»

Με κοίταξε εξεταστικά. «Δεν σε παίρνει να ζητάς χάρες» είπε, δείχνοντας το μελανιασμένο χέρι του.

Έπρεπε κάτι να κάνω για να διορθώσω τα πράγματα – να είναι υποφερτή η κατάσταση μεταξύ μας. Διστακτικά, ακούμπησα το καλό του χέρι.

«Η Κάλι έμαθε μια καινούργια λέξη». Του είπα την ιστορία, με γέλια και λίγα κλάματα. Χαμογέλασε και λίγο έλειψε να λιποθυμήσω από την ανακούφιση που με είχε συγχωρέσει. Αλ-

λά και από μια έντονη αίσθηση υπερηφάνειας που η Κάλι είπε σ' εμένα τη λέξη και όχι σ' εκείνον. Και τότε συνειδητοποίησα τι έπρεπε να κάνουμε.

«Ας κάνουμε άλλο ένα» είπα. «Μωρό».

«Ναι» είπε. Κόντεψα να βάλω τα κλάματα από τη χαρά μου που πήρα και πάλι την έγκρισή του. Και αν είχαμε δύο, μπορεί να με άφηνε να απολαύσω κι εγώ λίγη από την αγάπη τους.

Πολλές φορές έκτοτε έχω αναρωτηθεί γιατί συμφώνησε. Ο πατέρας του δεν είχε χάσει ακόμη τα πάντα. Νομίζω ότι ο Έρβιν ήλπιζε να κάνουμε αγόρι. Θεωρούσε ότι ο γέρος θα ήταν πιο γενναιόδωρος αν του κάναμε έναν εγγονό. Όσο για μένα, ο Θεός να με λυπηθεί, ήθελα ένα παιδί μόνο για τον εαυτό μου. Η Κάλι ήταν πάντα του Έρβιν. Υποτίθεται ότι ο κόσμος κάνει παιδιά για λιγότερο εγωιστικούς λόγους.

Η ευχή μου έγινε πραγματικότητα. Όταν γεννήθηκε η Άννι, το ένιωσα αμέσως – με το που άνοιξε τα καταγάλανα μάτια της, με κατέκλυσε ένα κύμα ζεστασιάς. Από την αρχή ήταν εύκολο παιδί και ήταν δική μου. Ταιριάζαμε, εκείνη κι εγώ, ήμασταν μέρος η μια της άλλης με έναν τρόπο που δεν είχαμε καταφέρει ποτέ με την Κάλι.

Δεν ήταν όλα ρόδινα. Τα παιδιά τραβούσαν όλο και περισσότερο την προσοχή από τον Έρβιν. Δεν του αρέσει να μην είναι το επίκεντρο του ενδιαφέροντος. Και δεν υπήρχε και κανένα αγόρι για να του γράφει επιταγές ο πατέρας του Έρβιν. Όμως κάνω υπομονή, γιατί έτσι τα παιδιά μου έχουν δύο γονείς να τα φροντίζουν, ένα σπίτι γεμάτο φως και λουλούδια, έναν μοσχοβολιστό κήπο με γρασίδι για να παίζουν. Ακόμα και όταν ο Έρβιν αρχίζει και πάλι να δουλεύει μέχρι αργά, όπως κάνει πάντα, κάνω υπομονή.

Για εκείνα, αλλά και για μένα. Το Σανταΐαλ, ο Φάλκον, η Μία, τα σκηνικά με την Τζακ, όλα αυτά με έκαναν να ξεχωρίζω

και εξακολουθώ να έχω μια ακατανίκητη ανάγκη να ενταχθώ κάπου. Λαχταράω να εξαφανιστώ μες στο συνηθισμένο χάος των γυναικών με τα παιδιά και τις οικογένειες και τα σπίτια στα προάστια, με τη δουλίτσα στο σχολείο και χωρίς μεγάλες φιλοδοξίες. Όσο για την Κάλι, είναι κόρη μου και την αγαπώ. Ποτέ μα ποτέ δεν πρόκειται να της αποκαλύψω ότι ενίοτε δεν τη συμπαθώ. Ότι κάποιες φορές πρέπει να πασχίσω πολύ για να την αγαπώ.

Αυτή είμαι λοιπόν. Ή τουλάχιστον αυτή είμαι τώρα. Υπάρχουν κι άλλες, παλιότερες ιστορίες, αλλά αυτές αφορούν μια Ρομπ που έχει πεθάνει εδώ και καιρό. Την έχωσα βαθιά και την κλείδωσα στο σκοτάδι. Μπορεί και να πέθανε από την πείνα μέσα εκεί. Ένα παιδί γεμάτο ελπίδες, θαμμένο κάτω από την άμμο της ερήμου. Μπορεί να είναι για καλό. Δεν χωράει σ' αυτή την οικογένεια.

Πολύ αργότερα σκέφτηκα πόσο περιεργη λέξη ήταν αυτή για ένα δίχρονο: *χλωμό*. Συχνά με προβληματίζει.

**ΔΕΝ
ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ
ΞΕΦΥΓΕΙΣ
ΑΠ' ΤΗΝ
ΕΡΗΜΟ.**

**ΔΕΝ
ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ
ΞΕΦΥΓΕΙΣ
ΑΠ' ΤΟ
ΣΑΝΤΑΪΑΛ.**

★★★★★

Μην το χάσετε.
Βαθιά τρομακτικό.

Stephen King

★★★★★

Ανατριχιαστικό.
Δεν μπορείς
να το αφήσεις.

Ian Rankin

★★★★★

Ένα συναρπαστικό
παιχνίδι με
οφθαλμαπάτες,
γεμάτο ανατροπές.

Alex Michaelides

Η Ρομπ έχει περάσει όλη της τη ζωή προσπαθώντας να ξεφύγει από το Σαντάιαλ αλλά και από τις αναμνήσεις της παιδικής της ηλικίας στο οικογενειακό της σπίτι βαθιά στην έρημο Μοχάβε.

Τώρα ανησυχεί για την κόρη της, την Κάλι, που συλλέγει μικρά οστά ζώων και μιλάει ψιθυριστά σε φανταστικούς φίλους. Της θυμίζει το σκοτάδι που σκεπάζει την οικογένειά της. Ξέρει πως τώρα ήρθε η ώρα να επιστρέψει.

Η Κάλι φοβάται τη μητέρα της, που τη νύχτα σκάβει λάκκους στην πίσω αυλή και διηγείται τρομακτικές ιστορίες από το παρελθόν. Και αρχίζει να πιστεύει πως μόνο μία από τις δυο τους θα φύγει ζωντανή από το Σαντάιαλ.

**Ένα καθηλωτικό ψυχολογικό θρίλερ για τα
μυστικά που κρύβουμε από αυτούς που αγαπάμε
περισσότερο.**

★★★★★

Το *Σαντάιαλ* αναδεικνύει την Catriona Ward ως ένα από τα πιο λαμπρά αστέρια της λογοτεχνίας τρόμου. Η Shirley Jackson του 21ου αιώνα.

Christopher Golden

ISBN: 978-618-03-3900-0

9 786180 339000

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83900

metaxmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book